

เทศน์เช้า วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ เรามาทำบุญกุศล ทำบุญกุศลเพื่อหัวใจ คำว่าบุญกับบาป ทุกคนปรารถนาบุญ ทุกคนไม่ต้องการบาป แล้วบุญบาปนี้ใครเป็นคนแบ่งแยกว่าเป็นบุญเป็นบาป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว สิ่งใดเป็นเรื่องฆราวาสธรรม เป็นเรื่องของฆราวาส วางพื้นฐานนี้ฆราวาส แล้วถ้าเป็นนักบวชล่ะ? นักบวชต้องยกระดับขึ้นมา ยกยกระดับขึ้นมาอีกขั้นหนึ่งเป็นนักบวช นักบวชเป็นนักรบ เป็นผู้ที่เอาชนะหัวใจของตนเอง

ฉะนั้น เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพุทธศาสนา พุทธศาสนาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาด้วยพระองค์เอง ตรัสรู้เองโดยชอบ โดยชอบธรรมไง แต่โดยศาสดาทั่วไปเขาว่าเขาก็ตรัสรู้เอง แต่โดยไม่ชอบ ไม่ชอบเพราะมันโต้แย้งได้ แม้แต่ตัวเองยังสงสัยตัวเองยังไม่แน่ใจตัวเอง แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารื้อคั่นในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ไม่มีสิ่งใดมีความลึกลับสงสัยในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงวางธรรมวินัยนี้ไว้ไง

วางธรรมวินัยนี้ไว้เป็นพระธรรม พระสงฆ์ เป็นแก้วสารพัดนึก เป็นศาสดาของเรา ถ้าเป็นศาสดาของเรา เราภูมิใจว่าเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพุทธศาสนา เราไม่ถ่อมมงคลตื่นข่าว เราจะเชื่อในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ถ่อมมงคลตื่นข่าว มงคลตื่นข่าว มงคลตื่นข่าวที่ไหนล่ะ? มงคลตื่นข่าวเพราะว่าเราไม่มีจุดยืนไง เราก็เร่ร่อนไปกับความรู้ความเห็นของเรา ไง นั่นแหละมงคลตื่นข่าว มงคลตื่นข่าวเพราะกิเลสอวิชชามันชักนำเราไปไง ถ้ามันชักนำเราไปนี่เพราะความเชื่อของเรา ความเชื่อของเรา เราก็เทียบเคียงด้วยสติปัญญาของเรา

ในสังฆธรรมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ว่าสิ่งใด ในสังฆธรรมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้สิ่งใด เราก็จะทำแบบนั้น ทำแบบนั้น ทำแบบนั้นโดยที่เราทำให้เหมือนไง ทำให้เหมือน เห็นไหม แต่มันไม่เป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงนะองค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าวางพื้นฐานไว้ ถ้าคนประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ต้องทำความสงบของใจให้ใจสงบเข้ามาก่อน ถ้าใจสงบเข้ามาก่อนไม่มีสมุทัยคือความรู้ความเห็นของเราเจือปนเข้ามา ความรู้ความเห็นของเราจะ

ความเห็นๆ ความเห็นมันเข้าข้างตัวเองทั้งนั้นแหละ แต่ถ้ามันไม่มีความเข้าข้างตัวเองนะ ถ้าเป็นสงบก็สงบโดยสัจจะความจริงของมัน เห็นใหม่ นั่นเป็นสัจจะ นี่เป็นคนที่ยังอ่อน มันอยู่ที่คนที่ยังอ่อน คนที่ยังอ่อนมันตื่นตกใจไปทุกๆ เรื่อง เวลาคนที่เขายังแข็งของเขา เขายังแข็งของเขา เขามีทิฐิของเขา มันก็ตกไปสุดโต่งทั้ง ๒ ข้าง ถ้าเขายังอ่อนนะ เขายังอ่อนก็เชื่อตามเขาไป ใครทำอะไรก็มีกระแสสังคมก็เชื่อๆ ไปทั้งนั้นแหละ นี่ในทางโลกเขาเรียกเขายังอ่อน เขาทำเขายังอ่อน เขาทำเขายังอ่อนเครื่องยนต์กลไกของเขา ในสิ่งอุปการณกรรมของเขาต้องทำเขายังอ่อนทำอะไรเพื่ออะไร? เพื่อความมั่นใจของเขา เพื่อความสบายใจของเขา เพื่อโชคกลางของเขา

นี่เขาทำเขายังอ่อนๆ ของเขาไป เขาทำเขายังอ่อนของเขา แต่เราล่ะ? ถ้าเราทำเขายังอ่อน เห็นใหม่ คุณคิดคนที่ยังอ่อน คนที่ยังอ่อนเขาว่าเขายังอ่อนเขายังอ่อนมา เขายังอ่อนเขายังอ่อนมา เขายังอ่อนอยู่ที่ไหน? เขายังอ่อนอยู่ในตัวของเราไป เขายังอ่อนคือความมั่นคงของใจเราไป เพราะใจของเรามันไม่มีจุดยืนใช่ไหม? ถ้าไม่มีจุดยืนขึ้นมาเราบอกเราไม่ถ่อมลงคลั่งข่าว เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ก็ความเชื่ออันนั้นมันก็แบ่งแยกกันไป แบ่งแยกกว่าความเชื่อของเราเป็นอย่างนั้น ความเชื่อของคนอื่นไม่เหมือนความเชื่อของเรา ถ้าความเชื่อของเรา เรามั่นคงในความเชื่อของเรา

ความเชื่อ เราไม่ถ่อมลงคลั่งข่าว เป็นพุทธมามกะ เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ความเชื่อมันเชื่อเป็นประเพณีวัฒนธรรม เห็นใหม่ ที่เรามาทำบุญกุศลกันอยู่นี้เป็นประเพณีวัฒนธรรม ถ้าเป็นประเพณีวัฒนธรรมเราทำเพื่ออะไรล่ะ? นี่ทุกคนปรารถนาความสุข เราเชื่อตัวเองไม่ได้ เราเชื่อปุถุชนของเราด้วยกันไม่ได้ เราก็เชื่อในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าความเชื่อในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นเป็นเป้าหมาย เห็นใหม่ อธิษฐานบารมี บารมี ๑๐ ทัศขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะบารมี ปัญญาบารมี

นี่เรามีเป้าหมายของเรา ถ้าเรามีเป้าหมายของเรา เป้าหมายในชีวิตเราก็ทำหน้าที่การงานของเราด้วยความเคารพตนเอง ด้วยความเคารพเราเอง เพราะเราปรารถนาความสุขใจ เราจะไปเชื่อใคร เราจะไปเชื่อใคร ทุกคนเขาก็มีผลประโยชน์ทับซ้อนทั้งนั้นแหละ ถ้าเราเชื่อตัวเราเอง เราทำเพื่อตัวเราเอง นี่ถ้าเราทำหน้าที่การงานเพื่อเรา เพื่อดำรงชีวิตของเรา เขาไปหาความสุขกันนอกโลก เขาไปหาความสุขกันทั่วไป เราจะหาความสุขในใจของเรา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า "สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี"

เวลาเขาไปพักผ่อนกัน เขาพักผ่อนกันทางโลก เห็นไหม ถ้าเราพักผ่อนกันเราพักผ่อนในหัวใจของเราได้ไหม? เราทำใจของเราให้มันสงบเข้ามาได้ไหม? ถ้าเราทำใจเราสงบเข้ามา เราเคารพตนเองที่ไหน? ตนเองที่มันรู้จักตนเองนั้นนะ ใครจะมาชักนำไปไปตามความเห็นของเขาไม่ได้ นี่มงคลตื่นข่าว กระแสสังคมที่ไหนเขาว่าดีที่ไหนเขาว่ายอดก็ไปตามเขา มันดีตรงไหนล่ะ? ถ้ามันดีมันก็ต้องสงบนิ่งในใจของมันสิ ถ้าเราดีขึ้นมาที่อยู่ในบ้านของเราสิ ถ้าเราดีขึ้นมาเราอยู่ในพระของเราสิ ถ้าเราดีเราเข้ามาในหัวใจของเราสิ ถ้าเราเข้ามาในหัวใจของเรา ถ้าเข้ามาในหัวใจเรารู้จักตนเอง

เกิดมาพ่อแม่ตั้งชื่อให้ ตกฟากพ่อแม่ก็เป็นคนบอก แล้วเราก็แสวงหา แสวงหาว่าเราอยู่ที่ไหน เราอยู่ที่ไหน คุณพระเราสิเวลาพระออกธุดงค์เข้าป่าเข้าเขาไปก็แสวงหาตนเอง หาใจของตัวเองแล้วหาที่ไหนล่ะ? นี่เขาบอกว่าพระธุดงค์ต้องเข้าป่าเข้าเขา สิ่งที่เขาเข้าเขาเป็นชัยภูมิในการฝึกหัด เวลาสัตว์มันอยู่ในป่าในเขาของมัน มันอยู่ทั้งชีวิตของมันเลยล่ะ นี่สัตว์ป่ามันอยู่ในป่าของมัน เราเป็นมนุษย์ เรามีสติปัญญา เราอยู่ในสังคมมันเร่ร่อน เราอยู่ในสังคมเราจะหวังพึ่งแต่คนอื่น เราอยู่ในสังคมเราไม่มีจุดยืนของเราเลย

ฉะนั้น เวลาพระจะบวชเขายกขึ้นมา เห็นไหม รุกขมูลเสนาสนัง เวลาอุปัชฌาย์ให้ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นี่ให้โจทย์มา ให้โจทย์มาเราจะไปตีโจทย์ที่ไหน? เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ก็มันเคลื่อนไหวยุ่ที่นี่ มันก็อยู่ร่างกายเรานี้ แต่เราก็ไม่รู้จักเกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เรารู้แต่เป็ด รู้แต่ไก่ รู้แต่เนื้อที่เอามาทำเป็นอาหาร แต่เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจของเราอยู่ที่นี่ เราไม่เข้าใจ พอถึงชัยภูมิให้รุกขมูลเสนาสนัง ให้เข้าไปป่าเขา เข้าไปที่สงบสงัด แล้วทำวิจยมัน ทำวิจยเกสา โลมา นขา ทันตา ตโจของเราทำวิจย ใครทำวิจย

เราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธมามกะ เราเชื่อในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราไม่ถือมงคตื้นเขินแล้วเรอบอกว่าเราก็คิดอาวูฐปัญญาเต็มหัวเลย โอ๊ย ธรรมะพระพุทธเจ้ารู้หมด เข้าใจหมด ทุกอย่างหมด คิดปัญญาไว้เต็มหัวเลย แต่ไม่รู้จักตนเอง ปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าป่าเข้าเขาไปเพื่อความสงบของใจ ถ้าใจมันสงบเข้ามาแล้วให้ใจมันรู้มันเห็นของมัน ถ้าใจมันรู้เห็นมันตามความเป็นจริง เวลาเราจับเราจับ เราได้งูเห่ามาเราคิดว่าปลาไหล เราก็คิดว่าอันนี้เป็นอาหาร เราก็อใจของเรา แต่ถ้าวัวไหนดรู้ว่าป็นงูเห่านะ นี่งูเห่า งูจงอางมันจะกัดเรา เราจะตกใจมาก เราจะสลัดทิ้งทันทีเลย

นี่ก็เหมือนกัน เกสา โลมา นขา ทันดา ตโจ ท่องกันปากเปียกปากแฉะ เวลาศึกษามานี้ อาวูฐ สมอระดับเพชร ปัญญาเยอะเยอะไปหมดเลย ฟาดฟันกิเลสขาดหมดเลย แต่ไม่รู้จักตัวเอง นั่นแหละมันคิดว่านั่นคือปลาไหล นั่นคืออาหารใจ มันอุ่นใจ มันนอนใจ แต่ถ้าเมื่อไหร่ถ้าเราทำความสงบของใจเข้ามา ใจสงบระงับแล้วเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นตามความเป็นจริง จิตสงบแล้วมันพิจารณาของมัน มันสำรอก มันคาย มันสังเวชนะ มันเห็นของมันนะมันสลัดทิ้งมันสลัดทิ้งที่สัถกายทิฎฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส

ความรู้ความเห็นที่ผิดในใจ มันจะสลัดของมันได้ด้วยหัวใจที่มันมีปัญญาแล้วมันสลัดของมันทิ้ง แต่เราคิดปัญญาไว้ที่สมอ แล้วเราก็คิดใคร่ครวญ โอ๊ย ปัญญาเยอะมาก นี่ศากยบุตร พุทธชิโนรส โอ๊ย มีปัญญา มีความเข้าใจ แล้วมันเข้าใจอะไรล่ะ? กิเลสมันปิดตาไว้แล้วก็บังเงาเอาธรรมะเป็นฉากกั้น แล้วก็หาอยู่หากินกันไปโดยเอาธรรมะมาเป็นฉากกั้นไว้ แล้วก็กิเลสมันก็อยู่หลังจาก อยู่บังเงา เอาชีวิตนี้เร่ร้อนไป แล้วเราก็คงภูมิใจอกภูมิใจกันนะว่าเราเป็นนักปฏิบัติ เราเป็นพระที่มีศักยภาพ

ศักยภาพมันอยู่ที่ไหน? ศักยภาพมันอยู่ที่ในใจนี้ มันเป็นสันทิฎฐิโก มันเป็นปัจเจกตั้ง มันอาจหาญในหัวใจของมันนะ แล้วพอมันอาจหาญในหัวใจ ในโลกนี้ ในสามโลกธาตุนี้มันจะมีสิ่งใดที่มีคุณค่ากับสังขารอันนี้ ถ้ามันไม่มีคุณค่าสังขารอันนี้ อะไรมันทำให้สังขารอันนี้มันคลอนแคลน ถ้าสังขารนี้มันคลอนแคลนไม่ได้ คูลีเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าผู้ใดมีคุณธรรมในหัวใจ เหมือนเสาหลักที่ ๘ สอก ปักดินไป ๔ สอก โพล์มา ๔ สอก ลมพัดมันก็ไม่หวั่นไหวของมัน มันไม่หวั่นไหว ใครจะชักนำจิตดวงนี้ให้มันเร่ร้อนไปตามกระแสของกิเลสที่มันขับตันอยู่ นี่แล้วมันเกิดขึ้นมาจากไหน?

ถ้าคนมีขวัญ ขวัญกำลังใจที่ดี ไม่ใช่คนขวัญอ่อน คนขวัญอ่อนมันเร่ร่อน มันไป เราก็ต้องเรียกขวัญนะ เรียกขวัญ คุณวิศุขเขายังเรียกขวัญของเขา แล้วขวัญของเราล่ะ? ขวัญของเราคือใจของเรา หัวใจของเรามันควรเป็นประโยชน์กับเรา แล้วคนก็ถือทิฐิมานะนะ โดยความเข้าใจตัวเอง ว่าตัวเองเป็นคนดี ตัวเองเป็นคนเก่ง ตัวเองเป็นคนรอบรู้ แล้วมันรู้อะไรล่ะ? มันรู้อะไร? นี่มันจะรู้อะไร? รอบรู้มันทิฐิมานะทั้งนั้นแหละ นั่นละมงคลตื่นข่าว นั่นละมันจะชักนำให้หัวใจนี้ไปอยู่ในอำนาจของมัน แล้วถ้ามันทิฐิมานะมันก็อหังการ ทำแต่ความเป็นบาปเป็นกรรมใส่หัวใจของตัว

แต่ถ้ามันมีสติปัญญา เห็นไหม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลารวงข้าวเวลามันออกรวงข้าวเต็มรวงมันนุ่มลงต่ำ คนที่มีคุณธรรมในหัวใจเขาเคารพ เขาเคารพตัวเองเคารพตัวเองที่ไหน? สัจธรรมอันนี้กว่าจะหามาได้เกือบเป็นเกือบตาย กระเสือกกระสนมาขนาดนี้ แล้วกว่าเราจะมีสติปัญญาเข้าใจสัจธรรมอันนี้ แล้วชาวบ้านเขาหาอยู่หากิน เขาพยายามของเขา แต่ก็พยายามในความสามารถของเขา ขวัญของคนมันแตกต่างกัน แล้วเราจะเอาสิ่งนี้ไปบอกเขา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา นี่มันละเอียดลึกซึ้ง มันจะสอนใครได้หนอ สอนใครได้หนอ แต่เวลาสอนนี้วางกิริยาคือทฤษฎี แล้วเราก็ไปยึดทฤษฎีอันนั้นกัน มาว่าเป็นสมบัติของเรา เป็นสมบัติของเรา เวลาหลงตาทำนศึกษาธรรมจนถึงเป็นมหา เวลาทำนจะปฏิบัติธรรมทำนก็ยังเกิดความสงสัย คนจะมีความรู้มากขนาดไหน อย่างน้อยมันก็สงสัยในความรู้ของมันเอง อย่างน้อยมันก็ไม่แน่ใจในตัวมันเอง ถ้ามันไม่แน่ใจตัวมันเอง สิ่งที่ศึกษามานะ ศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาทั้งนั้น

เวลาหลงตาทำนไปหาหลวงปู่มัน สิ่งที่เราศึกษา มา ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไตรสรณคมน์ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สิ่งนี้มันประเสริฐมาก เทิดไถ่ศรัทธาไว้ ไม่ใช่ถูกเหยียดหยาม มันเป็นของที่เลอค่า แต่ด้วยหัวใจที่สกปรกมันไปหยาบหลวมมา คิดตนว่าเป็นของตน แต่สิ่งที่มันเลอค่าเราเทิดไถ่ศรัทธาไว้ แล้วเราพยายามขวนขวายของเรา เราพยายามทำหัวใจของเราให้เข้าไปสัมผัสอันนั้น มันไม่ใช่ที่เราจะไปถูกเหยียดหยามอันนั้น ไม่ใช่ถูกเหยียดหยาม ถูกเหยียดหยามกิเลสต่างหาก ถูกความเห็นแก่ตัว ถูกความถือผลของกิเลสต่างหาก

มันไปยึดมั่นถือมั่นว่าสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสมบัติของเรา ทั้งๆ ที่มันยังไม่ได้ทำสิ่งใดขึ้นมาเป็นสมบัติของมันเลย ถ้ามันจะทำสิ่งใดที่เป็นสมบัติของมัน มันต้องมีสิทธิ มันต้องเป็นสิทธิของใจดวงนั้น ถ้าใจดวงนั้นเป็นสิทธิ ใจดวงนั้นต้องสลัดกิเลส ใจดวงนั้นต้องทำความสงบของใจเข้ามา ใจดวงนั้นถึงจะมีสิทธิ มันจะมีสิทธิเพราะใจมันสะอาดบริสุทธิ์ ใจมันเป็นใจขึ้นมาแล้วมันถึงจะแสวงหาความเป็นจริงของมันขึ้นมา ใจของมันไม่สะอาดบริสุทธิ์ ใจของมันมีแต่กิเลสค้นหาความทะยานอยาก มันก็ไปกว้านเอาแต่สมบัติคนอื่นมาเป็นของมันด้วยความฉ้อฉล แล้วกิเลสก็บังเงาว่าฉันมีความรู้ ฉันมีความสามารถ ฉันมีความรู้ ฉันมีความสามารถท่องจำธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก็มาขยายความ

นี่มันเป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช่ไหม ให้ดูถูกเหยียดหยามตรงนี้ ให้ดูถูกเหยียดหยามไอ้ที่มันฉ้อฉล ไอ้ที่มันไปหยิบฉวยของคนอื่นมาว่าเป็นของมัน สิ่งที่เราศึกษามา นี่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ถ้าคนมีขวานเรามีกำลังใจของเรา เราศึกษา ศึกษาตามแนวทางศึกษาแล้วเราต้องประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ให้มันเป็นความจริงขึ้นมา ให้มันมีสังกรรมขึ้นมา แล้วเราจะเคารพตนเอง ใครจะมาชักนำเราไปไม่ได้ ใครจะชักนำนะจะมีเหตุผลอะไร มีเหตุผลอะไร?

ถ้าเหตุผลเขาดีกว่า เออ น่าสนใจ น่าสนใจ ถ้าเขามีเหตุผลที่ดีกว่าสิ่งนี้น่าสนใจ เราจะพิจารณาของเรา เราจะแยกแยะของเรา ถ้าเหตุผลที่เขาดีกว่าเรา ถ้าเหตุผลของเรามันเลื่อนลอย ถ้าเหตุผลมันเลื่อนลอย ของเรามันดีกว่าอยู่แล้วใช่ไหม นี่เราเป็นชาวพุทธๆ กัน เราน้อยเนื้อต่ำใจกันมา คุณลัทธิศาสนาอื่นเขามีแต่ความสุขกัน ศาสนาพุทธเรานี้อิจฉาตาร้อน อิจฉาตาร้อนมันก็เป็นกิเลสมันไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่ศาสนา นี่เวลาพูดถึงศาสนาไปพูดถึงอิจฉาตาร้อน ไปพูดถึงฉ้อฉลกัน ไอนั่นมันเป็นกิเลสทั้งนั้นแหละ

เวลาเราพูดถึงศาสนาเราไม่พูดถึงการเสียสละ เราพูดถึงศาสนาเราไม่พูดถึงหัวใจที่เป็นธรรม เวลาเราพูดถึงศาสนาเราก็ไปพูดแต่เรื่องกิเลส พูดถึงเรื่องความฉ้อฉล แล้วก็เอาฉ้อฉลนั้นมาเป็นศาสนา ว่าศาสนาพุทธสอนให้คนเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนั้น ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่เป็นอิสระชน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่บังคับใครให้เชื่อ แต่เวลาใครเชื่อแล้วต้องเคารพตนเอง เคารพตนเองๆ ว่าในพุทธศาสนาสอนเรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องภาวนา สอนเรื่องอริยสัจ

ถ้าเราจะมีศีลมีธรรมเราต้องเคารพตนเอง เพราะตนเองเป็นผู้ที่มีศีลมีธรรมในใจ ไม่ใช่ศีลธรรมมันอยู่ในตำรับตำรา แล้วปากเราก็มั่วเราถือศีล แต่เราไม่เคารพตนเองเลย เราไม่ซื่อสัตย์กับเราเลย จิตใจไม่สะอาดบริสุทธิ์ ถ้าเราซื่อสัตย์กับตนเอง ถ้าตนเองไปถือศีลไม่ต้องไปตกใจว่าถือศีลแล้วเราจะทำอะไรไม่ได้ ถือศีลแล้วศีลมันก็เป็นข้อห้าม แต่ความถือศีลคือจิตที่ปกคังใจ จิตของเราถ้าเราไม่คิดน้อฉล เราไม่คิดทำลายใครมันจะผิดศีลตรงไหนล่ะ? นี่กิเลสมันเดือดร้อนไปพอเวลาถือศีลกิเลสมันเดือดร้อนเลย ถ้าไม่ถือศีล โอ๊ย อยู่กันสุขสบายนะ แต่พออาราธนาศีล โอ๊ยเดือดร้อนแล้ว มันมีขอบเขตของมัน มันคั้นไม่ได้แล้ว

นี่กิเลสมันเดือดร้อน มันไม่ใช่ศีลธรรมเดือดร้อน พอกิเลสมันเดือดร้อน เพราะเราไม่เคารพตนเอง เราก็มั่วปล่อยให้ความเดือดร้อนนั้นมีอำนาจเหนือหัวใจของเรา ให้มันลุดกระชากลากไป แต่ถ้าเราเคารพตนเอง เราซื่อสัตย์กับตนเอง เรามีศีลเรามีธรรมขึ้นมา เราปฏิบัติขึ้นมา ทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบเข้ามาแล้วมันเป็นสิทธิ์ของใจดวงนั้น ถ้าใจดวงนั้นไม่สงบเข้ามามันไม่มีสิทธิ์ ใจดวงนั้นไม่มีสิทธิ์เข้าไปสัมผัสธรรม เพราะมันเป็นของคู่ ของคู่คือความคิด ความคิดเกิดจากใจ ความคิดเกิดจากใจ

ความคิดมันเกิดมาจากไหน ถ้าความคิดเป็นใจ เวลาไม่มีความคิดเราต้องตาย ใจต้องออกจากร่าง แต่เวลาความคิดมันเกิดจากใจ เวลามันคิดขึ้นมาใจก็ยังอยู่กับเรา เวลาเราล้มไปแล้ว เราไปคิดคิดเรื่องใหม่ใจก็ยังอยู่กับเรา ความคิดเกิดจากใจ มันเป็นของคู่ พลังงานคือธาตุรู้ แล้วอารมณ์ความรู้สึกเกิดจากใจ แล้วเราเอาสิ่งนี้ เอาของคู่ เอาของคู่เพราะมันมีพลังงาน มันก็เหมือนผลไม้ที่มันมีเปลือกเรากินไม่ได้ เราต้องปอกผลไม้มัน เวลอปอกผลไม้มัน พุทโธ พุทโธ ความรู้สึกนึกคิด ชั้น ๕ ชั้น ๕ ไม่ใช่จิต ชั้น ๕ เกิดจากจิต มันสงบตัวลง มันละเอียดลงจนไม่แสดงตัว จนไม่แสดงตัวมันมีแต่ธาตุรู้อย่างเดียว

ธาตุรู้ที่สัมผัสมาสมาธิมันมีความสุขความสงบของมัน สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ที่เขาแสวงหาความพักผ่อนอยู่นี้ เขาหาความสงบความสุขของเขา แต่เขาหาไม่เจอ เขาต้องไปหาในภูเขา ในชายทะเล เขาไปเที่ยวเขาเที่ยวทะเลกัน แต่ของเรา เราจะหาจากหัวใจ ภูเขา ภูเขา ความยึดมั่นถือมั่นในใจเราจะค้นหาที่นี้ ถ้าเราค้นหาที่นี้มันมีความสุขที่นี้ คนนอนหลับสนิทตื่นขึ้นมา มันมีความสุขผ่อนคลาย มันมีความสุขสดชื่น จิตถ้ามันรู้จักความสงบของมัน มันจะมีความสุขมหาศาลเลย สุขอย่างนี้

คนที่ไม่มีอำนาจวาสนาบารมีเขาบอกว่าคือนิพพานๆ ความจริงไม่ใช่ มันเป็นความสงบของใจ ถ้าใจสงบแล้วเป็นสิทธิ์ เป็นสิทธิ์ของใจดวงนั้น ใจดวงนั้นมีอำนาจวาสนาออกฝึกหัดใช้ ปัญญาจะเป็นภาวนามยปัญญา ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญาคือตรงนี้ คือภาวนามยปัญญา ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา คือปัญญาการชำระล้างกิเลส ปัญญาที่การชำระล้าง การถอดถอนกิเลส ไม่ใช่ปัญญาสมองที่เราคิดกันอยู่นี้ มีความรู้ มีปัญญา แต่ไม่รู้จักตัวเอง ไม่เคยเห็นตัวเอง ไม่เคยเห็นใจของตัวเอง ถึงไม่ได้รับรสของธรรม เราอยู่กับธรรม กบเผือกอบัว นี้เรากบเผือกอบัว คนที่เขาปัญญาเขามาเก็บดอกบัว เขาเอาไปบูชาพระ ไอ้กบนั้นมันก็ว่าของกู ของกู แต่มันไม่รู้อะไรเลย

เราเป็นชาวพุทธ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับบริษัท ๔ ภิภษุ ภิภษุณี อุบาสก อุบาสิกา เราเป็นเจ้าของศาสนาพุทธ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากไว้ เราเป็นเจ้าของ แต่ได้รับรสไหม? เราเป็นเจ้าของเรารู้จักมันไหม? เราเป็นเจ้าของ แต่เราปล่อยปละละเลย กบเผือกอบัว เอวัง